

MACBETH

மக்பெத்

சாந்தகுணபூஷணன் எனச் சிறப்புப்பெயர் பெற்ற டங்கன் என்பான் ஸ்கொத்லாந்து தேசத்து மன்னனாகச் செங்கோல் செலுத்துநாளில், அங்கு ஓர் பிரபு இருந்தான். அவன் பெயர் மக்பெத். அவன் அரசனுக்கு உதிரக்கலப்புள்ள உறவினன். இணையற்ற இரணசூரனென்று அவனுக்கு அரமனையில் மிக்க சம்மானமும் கீர்த்தியும் உண்டு. சமீபகாலத்தில் இராசபயமின்றிக் கலகப்பிரியராகி, நோர்வே தேசத்துச் சேனைகளைத் துணையாகக்கொண்டு தண்டெடுத்து நெருங்கிய இராணுவவீரர் எண்ணிறந்தோரை, இந்தமக்பெத் படுகளத்திற் சிறிதும் துணிவு குன்றாது எதிர்த்துப் பொருது சிதறடித்து அபஜயப்படுத்தி, அற்புத வீரதீரனென்று அழியாப் புகழ் நாட்டிய தளபதி.

இச்சண்டை முடிந்து, மக்பெத், பங்குவோ எனும் சேனாபதிகள் இருவரும் ஜயசீலராய் வாகைமாலை சூடித் திரும்பி வருமார்க்கத்தில், கடுவெயிலில் உலர்ந்து தீந்த சம்பம்புல் வெளியில் விகார ரூபிகளாக விளங்கிய மூன்று ஸ்திரீகள் சடுதியில் எதிர்ப்பட்டமை கண்டு, அப்புறம் அடியெடுத்து வைக்காமல் நின்றனர். அவர்களுக்குத் தாடிரோமம் வளர்ந்

திருந்தது—அதனல், அவர்கள் ஸ்திரீகளுமல்ல; அங்கம் திரைந்து ஆடைதரித்தகோலம் அவக்கோலமாயிருந்தது—அதனல், மண்ணுலகில் சஞ்சரிக்கும் மற்றெவருமல்ல. விவரம் சிறிதும் அறியாததுபற்றி, மக்பெத் 'நீங்கள் யாவர், எங்குள்ளோர்!' எனக் கேட்டான். கேட்கவும், அந்த ரூபங்கள் அவன் சொல்லை நிந்தையென்று சிந்தையிற்கொண்டு வெறுப்புற்றதாக அவைகள் முகக்குறி விளக்கியது. அன்றியும் மௌனம் சாதிக்கும்வண்ணம், அவைகள் உலர்ந்து கமர்வெடித்த களிமண்தரைபோலப் பிளவுபட்டிருந்த கைவிரலை ஊன் கழிந்த வெறுந்தோல்மயமான உதட்டில் வைத்துக்கொண்டு நின்றன. பின்பு ஒன்று 'கிளாமிஸ்பிரபூ' என மக்பெத்தை வாழ்த்தியது. அச்சமயத்தில் அந்தரவனத்தில் அபிநவமாகத் தோன்றிய ரூபங்களுக்குத் தன் குலம் குறி தெரிந்த அதிசயத்தை நினைக்க நினைக்க, மக்பெத் மனம் துணுக்குற்றது. அதன்மேல் மற்றொன்று 'கௌடர் பிரபு நீ வாழி' என மங்களம் பாடியது. அவன் அந்தப் பட்டவர்த்தனனே அல்ல; ஆனதுபற்றி, அவன் மனம் பின்னும் பதின்மடங்கு திடுக்கிட்டது. அப்பால் மூன்றுவது ரூபம் 'வாழ்க! வாழ்க! இனி நீ கிரீடாதிபதி ஆவாய்' என்று ஆசீர்வசனங் கூறியது. தீர்க்கதரிசன பூர்வமாய்ப் பிறந்த இவ்வாக்கைக் கேட்டு, மக்பெத்துக்கு உண்டான அச்சாதிசயம் இவ்வளவென்று சொல்லித் தொலையாது. 'சொல்வார் சொன்னலும் கேட்பார்க்கு மதி இல்லையா.' அரசனுக்குப் புதல்வர் ஒருவனுக்கு இருவர் இருப்பது அறிந்த மக்பெத், மலடி மகன் என்றாற்போல் மாயாரூபம் சொல்லிய வாக்கை வாஸ்தவமென்றெண்ணி வியர்த்தமாய் மனமகிழ்ந்து ஏமாற மதிகேடன் அல்லவே. பின்பு அந்த மாயினிகள் பங்குவோவை ஏற இறங்கப் பார்த்து, 'நீ மக்பெத்திலும் சிறியோனயினும், பெரியோன்! அவ்வளவு பாக்கியனல்லாதிருந்தும், அவனிலும் அதிக பாக்கியன்! எனச் சிலேஷோத்தி

யாகப் பேசி, பட்டத்தில் விற்றிருக்கும் அதிர்ஷ்டம் உனக்கு இல்லை. உன் காலம் கழிந்தபின் உன் குமாரர்கள் ஸ்கொத்லாந்து தேசத்தில் ராஜ்யபாரம் தாங்குவார்கள்' என்பதாகப் பின் நடப்பவைகளை முன் குறிப்பித்தன. அப்பால் அந்தரவாசிகளாகிய மாயினிகள் நொடிக்குள்ளே மறைந்தன. அதனால், தளபதிகள் இருவரும் தங்கள் கண்ணுக்குத் தோன்றி மறைந்தவைகள் மாயாரூபிகளென்று எண்ணமிட்டார்கள்.

அந்தரவனத்தில் அற்புதமாய் வெளிப்பட்டு, சொப்பனத்திலும் நினைக்காத சோபனவார்த்தைகளைத் தூரதிருஷ்டி சக்தியுடையவைகள்போலச் சொல்லி, காற்றாய்ப் பறந்த மாயாரூபிகளின் அதிசயத்தை அவர்கள் மனத்தராசில் தூக்கிப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கையில், அரசன் அனுப்பிய தூதர்கள் சிலர் அவர்கள் அண்டையில் சேர்ந்து, மக்பெத்துக்கு கௌடர் பிரபு எனும் பட்டம் சூட்டியதாக அறிக்கை செய்ய ராஜகட்டளை பிறந்தது என்றார்கள். அவர்கள் சொல்லும், மாயாரூபிகள் வாக்கும் அற்புதமாக ஒத்திருந்தது கண்டு, மக்பெத் ஆச்சரிய பரவசமடைந்தான். தூதருக்கு மறுமொழி சொல்ல அவன் நா எழவில்லை. மாயாரூபிகள் மறைந்தது மறையாமுன், அவைகள் வாக்கு ஒன்று அணுவும் தவறாமல் பலித்ததனால், நாளடைவில் அனைத்தும் நிறைவேறுமென்று அவன் உள்ளத்தில் உறுதி பிறந்தது. ஸ்கொத்லாந்தின் கிரீடாதிபதி ஆகும் தினம் கிட்டுமென்று எண்ணி, அவன் உள்ளம் பூரிக்க, உரோமம் புளகித்தது.

பின்பு மக்பெத் பங்குவோவை நோக்கி: 'சொல்லக் கேளும் இஷ்டரே, எனக்கு மாயினிகள் சொல்லிய மங்கள வாக்கின் அதிசய சித்தியை நாம் நாலடி பெயர்ந்துச் செல்லுமுன் பிரத்தியக்ஷமாய்க் கண்டோரல்லவா? இனி உம்முடைய மைந்தர் வேந்தராவாரென மாயாரூபம் சொல்லிய வாக்கியம் பொய்க்குமென்று மயங்க நிமித்தம் இல்லையே' என்

ருன். இவ்வாய்ப்பிறப்புக் கேட்ட பங்குவோ தளகர்த்தன் ‘கெடுகாலம் கிட்டினல், புத்திசக்தியுள்ளவர்களும் புத்தி கெட்டலேவார்கள்; விபரீதத் துறைகளில் துணிவோடு இறங்கித் தப்ப வகையின்றித் தத்தளிப்பார்கள். மாயினி கள் சொல்லே உறுதியென்று எண்ண எண்ண, உமக்கு மகு டவர்த்தனராகும் ஆசை மேலும்மேலும் பெருகும். ஆனு லும் ஏன் வீணுக மனோராச்சியம் பண்ணுகிறீர்? முடவன் கொம்புத்தேனுக்கு ஆசைப்பட்டால், அது கிட்டுமோ? பார தூரம் அறிந்து நடப்பவர்க்கு ஒருபொழுதும் அச்சம் இல்லே; தீங்கு விளேயாது. எந்நாளும் அவியாதெரியும் நரகில் விழுத்த இதம் சொல்லும் இயற்கையுள்ள தூதரா கிய மாயினிகள் உமக்கு அற்ப விஷயத்தில் சித்திகாட்டி யது உம்மை ஈடேற்றவல்ல; இறங்காத் துறையில் இறக்கிப் படுகுழியில் விழுத்தவே. உள்ளதை உறுவதைச் சொன் னேன். உம்மிடத்தில் ஏதும் கிரகித்துக்கொள்ளவாயினும், உமது மனதிற்கு இதமற்ற வார்த்தை சொல்லி, உம்மை வெயிலில் புழுப்போல் வருத்தி வேடிக்கை பார்க்கவாயினும் நான் இப்படிச் சொல்லத் தலேப்பட்டேனென்று நிர்நிமித்த மாய் எண்ணவேண்டாம். கைப்பொருள் காணக் கண்ணுடி வேண்டுவதேன்? நீர் பக்திசிரத்தையாய் வழிபடும் குரு எதிர்நின்று சொல்லும் மந்திரமென்று இதைச் சிந்தையில் இருத்திக்கொள்ளும்’ என மறுமொழி சொன்னுன்.

வஞ்சகத்திற்கு முதற்பாதமாகிய மாயினிகள் சொன்ன சூதுமொழியைச் சதமென்று எண்ணி, சிங்காசனத்தின் மேற் கருத்துச் செலுத்தி, உடுப்பது உண்பது மறந்து, சிந்தைவெந்து நைந்துருகிய மக்பேத்துக்கு பங்குவோ சொல் லிய அருமருந்தன்ன சொல் நாராசம் காய்ச்சி நடுச்செவி யில் வைத்ததுபோல் இருந்தது.

மாயினிகள் மனம் களிகூரத்தக்க வருங்காரியங்கள் சொன்னதும், அவற்றில் ஒன்று விரைவில் பலித்ததுமாகிய

நற்செய்தியை மக்பெத் வீடு சேர்ந்தவுடன் மனைவிக்குத் தெரிவித்தான். அவள் வாதும் சூதும் குடிகொள்ளும் மனதுடையவள்; 'பூனைபோல் இருந்து புலிபோலப் பாயும் இயற்கையுள்ளவள்; ஸ்கொத்திய இராசகுடும்பத்திற்கு ஒரு நீலி; எவர் குடி கெடுத்தும், என்னென்ன துரோகம் செய்தும், தன் நாயகனுக்குப் பட்டம் கட்டித் தானும் அவனும் பெருவாழ்வு வாழும் பேராசையுள்ள அவளுக்கு மக்பெத் வாய்மொழி பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தாற்போல் மிகு மனோரஞ்சிதமாயிருந்தது. பதருமற் சிந்தனை செய்த அளவில், 'கூழுக்கும் ஆசை மீசைக்கும் ஆசை' என்றாற்போல, மக்பெத் பட்டத்தில் வீற்றிருக்க விரும்பியும், பிராணவதை செய்து இரத்தப் பழிக்கு ஆளாகவோ, அவன் மனம் பின்னிட்டது. மக்பெத் பிராட்டியோ, பாவம் பழிக்கு அஞ்சாதவளாதலால், எந்த விதமும் மூந்த அரசனைக் கொன்றாலன்றி, மாயாரூபிகள், வாக்குப் பலிப்பது அசாத்தியமென்று சாதித்து, தான் செய்யும் சர்ப்பனைக்குத் தடையின்றி உடன்படத் தன் கணவனைப் பலவாறு தூண்டினாள். இப்படி இருக்கையில் இராஜ்யத்தில் உள்ள பட்டவர்த்தனர் முதலிய மகா பிரபுக்கள் வீட்டுக்கு அப்போதப்போது இராசபரிவாரத்துடன் போய் விருந்துண்டு வழக்கப்பட்டிருந்த அரசன், பகைஞரை முறியடித்து வெற்றி பெற்று வீராவேசத்துடன் திரும்பிய மக்பெத் தளபதிக்கு முக்கியமாய் உபசாரவார்த்தை சொல்லும்படி, மைந்தர் இருவரோடும் பிரபுக்கள் முதலிய பரிஜனத்தோடும் அவன் வீட்டுக்குப் பவனிபோனான். அரசன் புதல்வர் பெயர் மால்கம், டோனல்பேன்.

மக்பெத் மாளிகை சௌக்கிய அபிவிர்த்திக்கு அனுகூலமாய் வாய்க்கும் இடத்தில் சமைந்திருந்தது. அவ்விடம் நிலவளம், நீர்வளம், சோலைவளம், தோப்புவளம் யாவும் குறைவற அமைந்தது. அங்குலாவும் இளங்காற்றுத் திவ்

வியமானது. இதற்குத் திருஷ்டாந்தம் அவ்வலங்காரமண்ட பத்தின் அணைசுவர், கபோதகம், குறடு, திரணை முதலிய உறுப்புக்களில் வளமான சந்துபொந்து பார்த்து தூக்கணங் குருவிகள் கூடு கட்டிச் சுகித்திருப்பதே. அற்பமாயினும் காற்று நலம் இல்லாத இடங்களில் அந்த ஜாதிக் குருவி சஞ் சரிப்பதில்லை. அந்தச்சிங்காரமண்டபத்திற்சேர்ந்து, அதன் விசித்திரத்தையும் சௌகரியத்தையும் கண்டு மனமகிழ்ந்த அரசன் நிலத்தாமரை மலர்போலு முகமும், செவிக்கு இனிய கிள்ளை மொழியும், கடுவிஷம் கக்கும் அகமுமுள்ள மக்பேத் பெருமாட்டி செய்த வாக்குபசாரம், மாயநட்பு, ஒப்பாசாரங்களால் ஆனந்த பரவசமடைந்தான். அம்மா துக்கு 'அடிநாக்கு நஞ்சு, நுனிநாக்கு அமுதம்.' இவ்வந்த ரங்கம் அரசனுக்கு அறிந்தோர் சொல்லாமல் தெரியும் வகை யென்ன?

தொலைவழிப் பிரயாணத்தால் இளைப்புற்றதுபற்றி, விரைந்து விருந்துண்டு வார்த்தையாடி, நாழிகை செல்லு முன் அரசன் மிருதுவான பஞ்சணைமெத்தை இட்ட நவ ரத்ன கசித மஞ்சத்தில் பள்ளிகொள்ளப் போனான். போகு முன், அம்மாளிகையிற்பெற்ற விசேஷ மரியாதை உபசர ணைகளைத்தொட்டுக் களிகூர்ந்து, பிரதான உத்தியோகஸ் தர்களுக்கு அவரவர்க்குரிய பரிசு கொடுத்தான். அன்றியும் அரசன் மக்பேத் பிரபு பத்தினியை வாழ்த்தி உபசரித்து, பட்டை தீர்ந்த விலை உயர்ந்த வைரப்பதக்கம் ஒன்று கொ டுத்தான். வழக்கப்படி அரசன் பள்ளியறைக்குள் பணி செய்யும் கையாட்கள் இருவர் படுத்திருந்தார்கள்.

கோனும் கொலைபாதகருமன்றி, மற்ற மனுஷர், விலங் கினம் யாவரும் யாவும் மெய்ம்மறந்து நித்திரைசெய்ய, பாதிப்பெயர் பயங்கரமான சொப்பனம் கண்டு நாக்குளறி நடு நடுங்க, தேசமெங்கும் நிசப்தமாயிருக்கின்ற அர்த்தராத் திரியில், மக்பேத் பெருமாட்டி அரசனைச் சர்ப்பனைசெய்து

கொல்ல விழித்தெழுந்தாள். இராஜாதிகாரம் செலுத்திபே ராண்மையும் பெருந்தகைமையுமுள்ள வள்ளலென்று எவரும் போற்ற இடம்பெறும் ஆசை மக்பேத்திற்கு நாளொரு மேனி பொழுதொரு வண்ணமாக வளர்ந்தும், அயல் உடைமைக்கு அவன் பேயாய்ப் பறந்தும், அகத்தில் ஒன்றும் புறத்தில் ஒன்றும் செய்யும் துர்க்குணமும் அடுத்திருந்து கழுத்தறுக்கும் நயவஞ்சகமும் அவனுக்கு லவலேசமும் இல்லை. அவன் இளநெஞ்சன்; தயைதாக்ஷிணியமுள்ளவன்; பழிக்கு அஞ்சும் உத்தமன். இந்த இயற்கையைத் திட்டமாய் அறிந்ததனால், அவன் மனைவி தன் முயற்சியின்றிச் சர்ப்பனை நடந்தேறுதென்று தானே அவனைத் தாண்டிவிடத் தலைப்பட்டாள். வரம்பு கடந்த பேராசையுள்ளவர்கள் நாள் ஏற ஏற, அவ்வாசை எனும் பேயின் வசப்பட்டு, எவ்வித அக்கிரமத்திற்கும் முந்தி நிற்பார்களாயினும், அவ்வாசை மக்பேத்துக்கு இன்னும் முதிராததனால், அவன் பழிக்கு எளிதில் ஆளாகானென்று அவன் மனைவி அறிந்தாள். துன்புறுவோர்க்கு இரங்கி உருகுவதும், பிறர் உயிர்க்குத் தீங்கு செய்யப் பின்னிடுவதும் தன் கணவன் வழக்கமென்றும், அவனை நம்பிவிட்டால் நினைத்த கருமம் நிறைவேறுதென்றும் எண்ணி, மக்பெத் பெருமாட்டி கட்டாரி கைக்கொண்டு ராஜேந்திரனாகிய டங்கன் பள்ளிகொண்ட அமளிக்குத் துணிவுடன் கிட்டினாள். அரசன் பள்ளியறைக்குள் படுத்திருந்த காவற்சேவகர் இருவரையும் அந்தச் சூது குடிகொண்ட மனதுடையாள் முன்னதாகவே மயக்கமுண்டாகும்படி மதுமாமிசம் உண்பித்தாள். தங்கள் சேவகத்தைக்குறித்து அவர்களுக்குக் கனவிலும் நினைவு இல்லை. அவர்கள் கொடுவாய் ஒடி வடியக் குறட்டைவிட்டு மெய்ம்மறந்து அயர்ந்து தூங்கினார்கள். இந்தக் காரணத்தினாலேயே பிரபு பத்தினிக்குப் பேராண்மையுள்ள இரணசூரனுக்குரிய பராக்கிரமம் உண்டாயிற்று. அவள் கிட்டியபொழுது, பகற்பிரயாணத்

தில் இளைப்புற்றதுபற்றி அரசன் சுழுத்தி அவஸ்தையில் இருந்தான். மக்பெத் பிராட்டி வேந்தன் முகத்தைச் சிந்தை சிதறாமல் உற்றுப் பார்த்து, அது ஒருவாறு தன் தந்தை முகத்திற்குச் சமானமென்று கண்டாள். கண்டவுடன், நெஞ்சிற்கொண்ட கொலைக்கருத்தை மறந்து கை சோர்ந்து மெய் நடுங்க, போனவழியே திரும்பித் தன் நாயகனைக் கண்டு பேசினாள்.

அவள் சொற்கேட்டு, அவன் சித்தம் சலித்தது. இருவரும் மனம்பொருந்திச் செய்யக் கருதிய படுகொலைத்தொழில் சிறிதும் தகாதென அச்சமயத்தில் அவன் உள்ளத்தில் பிறந்த பலமான நியாயாதாரம் இது:—முக்கியமாய் நாலு குடிகளில் நானும் ஒருவன்; அது தவிர, அரசனுக்கு உதிர சம்பந்தம் நெருங்கிய சுற்றத்தான்; அன்றியும் இன்று நான் இந்த முறைமையுள்ள இராஜனுக்கு மனமகிழ்கூர்ந்து முக மலர்ந்து சம்பிரம விருந்து செய்தேன். விபரீத புத்தியால் சோற்றில் நஞ்சிடும் துரோகிகள் சேரும் கதியை நான் வலியத் தேடிக்கொள்வானேன்! அதிதி உயிரைக் கன்னமிட வரும் சண்டாளரை ஆக்குரோஷத்துடன் தடைசெய்வதல்லவோ அன்னமிட்டோன் செய்யத்தகும் கடமை? அன்னமிட்டு அயர்ந்து தூங்குவித்து, தலை கொய்யக் கத்தி கைக்கொள்ளும் தகாத தீவினை நொடிப்பொழுதேனும் தெய்வத்திற்கு ஏற்காதே. மேலும் இவ்வரசன் என்ன, சாமானியனா? சத்துருக்களை அச்சுறுத்தி அடிபடுத்தும் அபூர்வ ஆண்மையுள்ளவன்; தன் நிலத்தில் வாழும் குடிகளின் ஜீவனையும் சொத்தையும் தன் ஜீவனெனவும் சொத்தெனவும் பாவித்து இரக்ஷிக்கும் மாட்சிமையுள்ளவன்; குலத்தினாலும் குணத்தினாலும் சிறந்த பட்டவர்த்தனர் முதலிய பிரபுக்களைப் பக்ஷமாய் அணைத்து உறவு பாராட்டுபவன்; எனக்கு விசேஷ மரியாதை செய்பவன்; அருளுக்கு இருப்பிடம்; நீதிக்கு வரம்பு; சிறியோர் பெரியோர் அனைவரும்

புகழும் சற்குணக்குன்று. இத்தகைமையுள்ள ராஜோத் தமர்களுக்கு அடியார்க்கு அடியனாகிய கடவுள் முக்கிய மாய்த் துணைநிற்பார். அன்றியும், கெடுமதி குடிகொள் ளும் நச்சு நெஞ்சுள்ள படுபாதகன் எவனாவது இவ்வகை அரசனை வதைசெய்தால், அந்த ராஜதுரோகியைத் தப்ப ஓட்டாமல் யாவரும் ஒத்துக் கொலைசெய்து பழிதீர்ப்பது பிரஜைகள் கடமை. அல்லாமலும் அரசன் என்னிடத்தில் லக்ஷியம் வைத்து எனக்குப் பலவாறு சலிகை தந்திருப்பது அறிந்த சமஸ்த ஜனங்களாலும் எனக்கு உண்டாயிருக்கும் உலோகப்பிரசித்தமான கீர்த்தியை இராஜகொலை செய்து பாழில் போக்கடிப்பது முறையா!

மக்பெத் பெருமாட்டி கணவனிடத்திற்குப் போனபொ ழுது; அவன் மேற்சொல்லிய சிந்தனைகளால் மிகு மனோ பத்திரவமடைந்து, நெஞ்சம் என்னும் கடுங்கல் நெகிழ்ந் துருகி, கொலைபுரியச் செய்த பிரதிக்கினையைத் தகாதென நிறுத்திவிட நினைத்திருந்தான். 'ஆடாமல் ஓய்ந்திட்ட பம்பரம்போல் விசை அடங்கி' அவன் மனம் விழ்ந்தது. நற்குடியிற் பிறந்தும், உற்றாரை ஈடழிக்கும் கெடுநினைவு நிமிஷமேனும் நெஞ்சிற் குடிகொள்ள விடுவது இவ்வையகத் தில் உய்ய வாஞ்சித்திருக்கும் குடும்பத்திற்கு உதவாதென்று கணவன் இடித்துரைக்கக் கேட்டும், அப்படுபாதகி பிடித்த விரதம் முடிப்பதே கருமமென்று கங்கணம் கட்டினாள். அவள் மனம் சிறிதும் உருகவில்லை. அது வன்னெஞ்சோ, இரங்காத மரநெஞ்சோ, இருப்புநெஞ்சோ, வைரக்கன்னெ ஞ்சோ எத்தன்மையுள்ளதென்று வரையறுப்பது அரிது. உடலும் உள்ளமும் மெலிந்திருப்பதுபற்றி மெல்லியல் எனப் பெண்ணுக்கு வழங்கும் பெயர் இந்நீலிக்கு ஏற்காது. அவள் தன் இராக்ஷச மனவலியைச் சமயோசித வசனத்தால் கணவன் செவிவழியாய்ப் புகட்டினாள்; நினைத்த கருமம் முடிக்கும் துணிவின்றிப் பின்னிடைந்துபோவது ஆண்மைக்

கும் சித்திக்கும் பின்னமென்று, அம்புமேல் அம்பு எய்து உதிரம் வடிய நெஞ்சைத் தொளைப்பதுபோல், அவன் உள்ளத்தில் ரோசம் பிறக்க ஆய்ந்து பல நியாயம் அடுக்கிச் சொன்னாள். அவள் சொல்லியவை இவை:—'எனது உயிர்க்குயிரான ஆசைமணாளரே, கேளும்; ஆடிய கறங்குபோல் ஓடி உழல் சிந்தையை அடக்கி, ஒரு நொடிப்பொழுதில் நீர் நினைத்த கருமம் முடிப்பது எளிது. சமயம் முந்துமுன் இன்றிரவு சிந்தித்தவாறு பதறாமல் செய்வீரானால், காரியம் சிதறாது. உள்ளநாள் உள்ளமட்டும் உலகத்தை ஆண்டு, ஓங்குபுகழ் பெற்று, ராஜோத்துங்கனாக வாழ்ந்திருக்கலாம். நினைவு நீர் கலங்கினால் நிற்குமோ பூமி?. எதிர்த்த போரில் முன்பின் எண்ணமின்றி, மாற்றரசர் கருவறுத்துப் பகை முடிக்கும் ரணமத்தராகிய உமது மனம் சலிப்பது என்ன விபரீதம்! டங்கன் மன்னனைப் பிராணவதை செய்ய நீர் பிரதிக்கினை செய்தபடி பெண்பேதையாகிய நான் படுகொலை புரியச் சபதம் சொல்லியிருப்பேனானால், பரிவாகப் பெற்றெடுத்துப் பால் ஊட்டி வளர்க்கும் பசுங்குழந்தையானாலும், பெற்ற உரிமையைப் பெரிதென்று எண்ணாமல் மூளை சிதற ஒரு வீச்சில் விசையாகத் தரையில் விசிச் சபதம் முடிப்பேன். ஒரு பெண்ணுக்கு உள்ள துணிவு ரத கஜ துரக பதாதிகளை அணிவகுத்து அருஞ்சமர் புரியும் ஆண்மையுள்ள தளபதியாகிய உமக்கு இல்லையா? அன்றியும் சிந்திக்குமிடத்தில், அரசனைக் கொன்ற பழி உம்மைச் சுற்றிக் கொள்ளுமென்று அஞ்சுவதற்குச் சிறிதேனும் நிமித்தம் இல்லையே. நீர் அரசனைக் கொன்று, அவன் பள்ளியறையில் மது உண்டு மதி மயங்கிப் பிரேதம்போல மெய்ம்மறந்து தூங்கும் காவற்சேவகர்மீது கொலைக்குற்றம் சாற்றினால், யுத்திபுத்தியுள்ள எவரும் உள்ளதென்று ஒப்புக்கொள்ளாதிரார். இனி நீர் இப்படிச் செய்யத் தடை என்ன? இதிற் பிரமாதம் என்ன? எழுந்திரும், நாழிகை செல்லு

கின்றது. நித்திரையுமற்று, நினைத்தகாரிய சித்தியுமற்று, வீணிற் காலம் போக்குவானேன்?' இவ்வாறு அந்த இராக்ஷசி தன் நா வலியால் சஞ்சலசித்தம் போக்கி, மக்பெத்துக்கு வீராவேசம் வரச்செய்யவும், அவன் பின்னும் ஒரு முறை தீரமுடையோனாகி, குரூரவதை செய்யச் சிந்தை கூர்ந்தான்.

பின்பு மக்பெத் கட்டாரி கைக்கொண்டு, அரவம் கேளா வண்ணம் அடிமேல் அடிவைத்து இருளில் நடந்து, டங்கன் சயனமண்டபத்திற்குப் போனான். போகுமார்க்கத்தில் அந்தரத்தில் மற்றொரு கட்டாரியைக் கண்டான். அதன் கைப்பிடி அவன் முகத்திற்கு எதிராகத் திரும்பியிருந்தது. கட்டாரி அலகிலும் முனையிலும் உதிரம் துளிதுளியாய் ஒழுகியது. அவன் அதைப் பிடிக்கத் தாவினான். அது கைக்கு அகப்படவில்லை; சுத்த சூனியமாயிருந்தது. கண்டது கட்டாரியே அல்ல, கேவல மாயாரூபம். அஞ்சினவன் கண்ணுக்கு ஆகாயம் எல்லாம் பிசாசுதானே.

அச்சம் தவிர்ந்து, அமளியிற் புகுந்து, மக்பெத் கட்டாரியால் அரசனை ஒரு கொத்திற் கொன்றான். அவன் இச்சதிக் கொலை புரியவும், அங்குள்ள காவலர் இருவரில் ஒருவன் அயர்ந்த நித்திரையில் கெக்கலிகொட்டி நகைக்க, மற்றவன் நெட்டுயிர்த்துத் தட்டழிந்து உளறுவான்போல் 'படுகொலை' என நெடுங்குரல் பாய்ச்சிக் கூவினான். அவ்வளவில் இருவரும் விழித்தெழுந்து இடையறாது எங்கும் நிறைந்து யாவர்க்கும் அவரவர் இருவினைக்குரிய பலன் அளிக்கும் பரதுக்கனாகிய பரப்பிரமத்தை இரண்டொரு சொல்லில் இதய பூர்வமாய்ப் பிரார்த்தித்தார்கள். அவர்கள் பிரார்த்தனை இது :—(ஒருவன்) 'இறைவனே, அருள்சுரந்து அடிகள் மீது இரங்கும்' (மற்றவன்) 'ததாஸ்து'. இவ்வாறு சுருங்கப் பிரார்த்தித்து, மீண்டும் துயின்றார்கள். மேற்படி பிரார்த்தனையைச் செவிசாய்த்துச் சிந்தை செலுத்திக் கேட்ட

மக்பெத் தானும் அவருடன் மனம் வாக்கு ஒத்து ஜெபிக்க நினைந்து 'ததாஸ்து' என்று சொல்ல உன்னினன். உன்னி உச்சரித்த அம்மொழி ஒலி அவன் மிடற்றினின்று பிறக்க வில்லை; மிடற்ருேடு ஒட்டிக்கொண்டது.

மீண்டும் அவனுக்குப் பின்வருமாறு ஆகாசவாணி கேட்டது:—'இனி நித்திரை செய்யாதிருங்கள். நித்திரையை, பாவம் பழி அறியா நித்திரையை, உயிர் ஓம்பு நித்திரையை மக்பெத் வதைக்கிருன். இனி நித்திரை செய்யாதிருங்கள். கிளாமிஸ் நித்திரையை வதைத்திட்டான். அதனல், கௌடர் இனி நித்திரை செய்யான். மக்பெத் நித்திரை செய்யான்.'

இவ்வசரீரி வாக்குக் கேட்டு உள்ளம் பதற, மெய் உதற, ரோமம் சிலிர்க்க, மக்பெத் மனைவி பள்ளிகொள்ளும் அந்தப் புரத்திற்குப் போனன். அவன் வாய்மொழி கேட்டு மனம் களிகூர நினைந்திருந்த அம்மாது அவன் தடுமாற்றத்தையும், தளர்ச்சியையும் கண்டு, சிந்தித்த கருமம் எவ்வாருே சித்திக்கவில்லையென்று எண்ணி, ஆண்பிள்ளையென்று உலகத்தில் உடம்படுத்தும், போர்முகத்தில் புருஷசிங்கமென்று பூபதியால் புகழ்ச்சி பெற்றும், சமயத்தில் உமது மனவுறுதி அறுவது அழகல்லவேயென்று கணவனைக் குறைகூறினள். பின்பு கையிற் புரண்ட உதிரக்கறையைக் கழுவித் துடைத்துவரக் கணவனை ஸ்நாநாலயத்திற்கு அனுப்பிவிட்டு, அவள் கட்டாரி எடுத்துக்கொண்டுபோய்க் காவலர்க்கு அயலில் வைத்து, இருவர் முகத்திலும் இரத்தம் தொட்டுத் தடவிய பின், தன் அறைக்குத் திரும்பினள்.

நள்ளிருட்பொழுது கழிந்து மறுநாள் அதிகாலையில் கிழக்கு வெளுக்க, நடந்த கொலையும் வெளிப்பட்டது. புலையர்க்குரிய படுகொலைத்தொழில் நீடித்து மறைந்திருப்பது இயற்கை அல்லவே. காவற்சேவகர் பக்கத்தில் உதிரம் படிந்தகட்டாரிகண்ணெதிரே துலங்க, முகத்தில் செங்குருதி

புரண்டு முடைவிச, இவ்விருகுறிகளும் அவர்களே சாமித் துரோகம் செய்த பரமசண்டாளரென்று கண்டவர்கள் எளிதில் நம்பத்தக்க பலமான சாதனங்களாயிருந்தன. இருந்தும், மக்பேத் பெருமான், பெருமாட்டி இருவரும் மனம் பதைத்து வருந்தி ஆறாத்துயரில் ஆழ்ந்தவர்போல மாய மடித்தும், யாவருக்கும் மக்பேத் பெயரிலேயே பலமான சந்தேகம் பிறந்தது.

டங்கன் வேந்தன் பெற்ற பெருஞ்செல்வத்தை இச்சித்து மக்பேத் அவனை வதைத்தால் வதைத்திருப்பானே தவிர, ஊர் பெயர் இல்லாத மதிகெட்ட பஞ்சைகளாகிய காவலர் அன்னமிட்டுத் தம்மை இரக்ஷிக்கும் அரசனை அன்னிய கிருகத்தில் அதிதியாயிருக்கும் சமயத்தில் மிதித்த கிளையும் தறித்து, பிடித்த கிளையும் தறிப்பதுபோலக் கழுத்தறுத்துக் கொல்ல நிமித்தம் இல்லையே. ‘நாய் வாழ்ந்தென்ன, பூனை தாலி அறுத்தென்ன’ எனப் பழமொழியும் இருக்கின்றதே. அந்தச் சேவகர் அரசனைக் கொன்று, அற்புதமாய் அரசாளப்பெறினும் தமக்கும் பிறர்க்கும் பயன் அற்றுப்போவதொழிய வேறென்ன லாபம்?

மக்பேத் அதிதிபூசை செய்து, ஆசையோடு அளவளாவுவான்போல மாயநட்புக் காட்டி அர்த்தராத்திரியில் கழுத்தறுத்து வதைத்த டங்கன் மன்னன் பெற்ற செல்வப் புதல்வர் இருவரும் தந்தைக்கு உற்ற அபலச்சாவைக் கண்டு, அசதியில் அநாதரானோமென்று தந் தலைவிதியை நொந்து, தமக்கும் இதுவே கதியாகுமுன், ஜேஷ்டனாகிய மால்கம் அங்கிலேய அரமனைக்கும், கனிஷ்டனாகிய டோனல்பேன் அயர்லாந்திற்கும் அடைக்கலம் தேடித் தீவிரித்தோடித் தப்பினார்கள்.

பட்டத்திற்குப் பாத்தியஸ்தராகிய இராஜபுதல்வர் இவ்வாறு தங் கைப்பொருளைப் பிறர்கையிற் கொடுக்கும் பேதையர்போல் அரசுரிமை கைவிட்டுத் தேசாந்தரம் போனத

னுல், கிரீடம் அடுத்திருந்த பாத்தியஸ்தனுகிய மக்பேத்திற்கு அமைந்தது. அமையவே, மாயினிகள் கூறிய பூர்வதரிசன வாக்குத் தவறின்றி எழுத்தெழுத்தாகப் பலித்தது.

எண்ணரிய ராஜவைபவங்களை இச்சித்தவாறு எளிதிற் பெற்றும், மக்பேத்திற்குப்பின் முடிதாங்கு மன்னர் அவன் சந்ததியாரல்ல, பங்குவோவின் சந்ததியாரென்று மேற்படி மாயினிகள் வாக்கினின்று பிறந்த பூர்வதரிசனக் குறிப்பு மக்பேத், மனைவி இருவர் இருதயத்திலும் சிலையில் எழுத்துப்போல் அழியாதிருந்தது. இந்தக் குறிப்பை எண்ணி, எங்கள் பரம்பரையில் நீடித்திருக்குமென்று இரத்தப்பழிக்கு அஞ்சாமல் அதிதியைச் சதிக்கொலை செய்து அரிதிற்பெற்ற அதிசய வரமாகிய இராஜாதிகாரம் விழலுக்கு இறைத்த நீர் போல, பங்குவோவின் புத்திரர் பௌத்திரர்க்குப் பயன்படப் போகின்றதே; ஏறவிட்டு ஏணியை வாங்கும்வண்ணம், தெய்வம் எங்களை ஏமாற்றியதே; குறுநிலமன்னர் அடிபணிய, குவலயத்தை ஆளுமென்று குதுகலிப்புடன் எண்ணமிட்டிருந்த எங்கள் குலம் கீழோராகிய அந்நியர்க்குக் கொத்தடிமை செய்வது முறையோ! இது யார்செய்த தவக்குறையென மக்பேத்தும் பத்தினியும் மனம் நொந்து, மதி மயங்கி, சோபித்து விழுந்து அலறி, ஒருவாறு தடுமாற்றம் நீங்கியபின் எழுந்து, ஒருவரையொருவர் தேற்றிக்கொண்டார்கள். பங்குவோவின் சந்ததியைச் சுட்டிய மாயினிகள் சொற்குறிப்பைத் தவிர்க்குமாறு, அவனையும் அவன் மைந்தனையும் தந்திரமாய் வரவழைத்து, அந்தரங்க வதைசெய்யச் சங்கற்பித்தார்கள்.

இதன்பொருட்டு அவர்கள் கைத்தாராளமாகப் பணச்செலவிட்டு, மிக்க சம்பிரம விருந்துசெய்யக் கருதி, குலமக்கள் துரைமக்கள் அனைவர்க்கும் ஓலை போக்கி, அவ்விருந்திற்கு வரவழைத்தார்கள். விருந்தினருள் விசேஷ மரியாதையுடன் வருந்தி அழைக்கப்பட்டவர்கள் பங்குவோவும்,

அவன் மைந்தன் ப்லியான்ஸ—மாம். பங்குவோ விருந்துண்ண அரமனைக்கு இரவில் வரும்பொழுது, இடைவழியில் சதிக்கொலைஞரை வைத்து, அவனை மக்பெத் வதைசெய்வித்தான். தந்தைக்கு வந்துற்ற பிராணகண்டம் தனக்கும் வருமுன், அவன் மகன் ப்லியான்ஸ் தப்பிப் பிழைக்கத் தீவிரகதியாய் ஓடிப் பறந்து மறைந்தான். பின்பு அடியடியாய் அவன் சந்ததியார் தாமே ஸ்கொத்லாந்தில் அரசுபுரிந்தார்கள். ஆருவது ஜேம்ஸ் மன்னன் அரசாளும் நாளில் ஸ்கொத்லாந்தும் இங்கிலாந்தும் ஒரு குடைக்கீழ்ப்பட்டு ஒருங்கிணைந்தன. அவ்வரசனுக்கு இங்கிலாந்தின் முதலாவது ஜேம்ஸ் எனவும் பட்டப்பெயர் மற்ருென்று வழங்கும்.

விருந்துசபையில் மக்பெத் பிராட்டி விருந்தினரைக் கண்டு முகமலர்ந்து, இன்சொற் சொல்லி, ஏற்கும் உபசாரம் யாவும் செய்து, அனைவரையும் உவப்புறுவித்தாள். மக்பெத் பிரபு இஷ்டமாய் அவர்களுடன் கலந்துறவாடி, தன் பிராண இஷ்டன் பங்குவோ அங்கில்லாத குறையை எண்ணி எண்ணி, இதயம் நொந்து வருந்துவான்போல் நடித்து, 'கனமிக்க துரைமக்கள் குலமக்களே! இந்நாட்டில் வித்தையும், விநயமும், புகழும், பூச்சியதையுமுள்ளவர்களென்று வியக்கத்தகும் இத்தனை பெயர் எனது மாளிகையில் இந்த நற்றினத்தில் விருந்துண்டு மகிழ்ந்து இனிதிருக்க, நான் பெற்ற பெரும்பாக்கியத்திற்கு ஒரு குறை வந்தது பார்த்தீர்களா? என் விகிதர் பங்குவோ இச்சபைக்கு வருவாரென்று வழிக்கு வழி பார்த்திருந்தேன்; இன்னும் வரக்காணேன். அவர் என்னை அற்பமாய் எண்ணி, என் சொல்லை அவமதித்து வராதிருப்பாராளுல், அது பெரிதல்ல; அவருக்கு ஏதும் விபத்தே சம்பவித்ததென்று என் செவிக்குச் செய்தி எட்டுமானுலோ, நான் அதைக் கேட்டு, பின்னும் உயிர்வைத்திருக்கும் வகை ஏதென்று அறியேன். பிரபுக்களே! இந்தச்

சோபம் தெளிய என்னைத் தேற்றுவார் ஆர்?' என்று உள்ளக் கவலைக்கடலில் மூழ்கினவன்போல நாக்குளறிச் சொன்னான். இச்சொல் அவன் வாக்கினின்று பிறந்தது பிறவாமுன், இடைவழியில் அவன் இரண்டகமாய் ஆள்வைத்துப் படுகொலை செய்வித்த பங்குவோவின் ஆவி அம்மண்டபத்தில் தோன்றி, மக்பெத்திற்கு இட்டிருந்த ஆசனத்தில் உட்கார்ந்தது. மக்பெத்தோ சாமானியனல்ல, மலை சரிந்து நிலைபெயரினும், தன் மனநிலை அழியாத தீரன்; அசதியில் வேதாளம் எதிர்ப்படினும், அஞ்சி அதிர்ந்து புறங்காட்டாமல், அதை அதட்டி அகற்ற வல்லசூரன். இத்தன்மையுள்ள அவனும் அச்சமயத்தில் ஆவி தடுமாறினான்; செயல் மறந்து தியக்கங்கொண்டான். அந்தக் கோர வடிவைக் கண்டு, துடித்துத் துடித்து மனம் விண்டான். அச்சம் அதிகரித்து இரத்தம் சுண்டி, அவன் முகம் கறுகறுத்தது. ரூபத்தைப் பார்த்த இருவிழியும் இமைக்காதிருக்க, நட்டகட்டைபோல விறைத்து நின்றான். அவன் பத்தினிக்கும், அங்கிருந்த பிரபுக்களுக்கும் ஒன்றும் தெரியவில்லை. வெறிதாகிய ஆசனத்தை மக்பெத் கண் இமைக்காமல் உற்றுப் பார்த்த வண்ணமாய் நின்றது கண்டு, அவர்கள் அவனை உன்மத்தனென்று எண்ணினார்கள். தலைவி கிட்டப்போய், 'என் பிராணநாதா, என் கண்ணின் கருவிழியே, என் குடும்பபதியே, டங்கன் மன்னனை வதைசெய்யப் போனபொழுது, வெட்டவெளியில் கட்டாரி கண்டதாகப் பாவித்துப் பதைத்த சித்தப்பிரமை உமக்கு இன்னம் தீரவில்லையா? கண்டபெயர் நகைக்க, கொண்ட பெண் மனம் திகைக்க, உமக்கேன் இந்தப்பேதைமை மேலிட்டது?' என்று அந்தரங்கமாய்க் காதில் ஓதிக் கண்டித்தாள். தோன்றிய ஆவி பின்னும் அவன் கண்ணுக்கு எதிரே நின்றது. மனைவி சொல்லும் பிறர் வாக்கும் அவன் செவியில் நுழையவில்லை. நடந்த கொடிய அந்தரங்கத்தைக் குறிப்பாய் விளக்கிய சொற்களை அவன்

பித்தம்கொண்டாற்போல் ஆவிக்குப் பிதற்றினான். அந்த ரங்கத்திற் செய்வித்த கொலைத்தொழில் வரலாறு அவன் வாக்குமூலமாய் அம்பலம் ஏறுமுன், அங்கிருந்த விருந்தினரை அனுப்பிவிடப் பதைத்து, பெருமாட்டி தன் கணவனுக்கு அடிக்கடி இவ்வாறு புத்தி மாறுவது வழக்கமென்று அபத்தம் சொல்ல, அவர்கள் பரிதபித்துச் செலவு பெற்றுப் போனார்கள்.

இந்தப்படி அச்சாதிக்கத்தால் மக்பெத் காணாத காட்சிகளெல்லாம் கண்டான். நாயகன் நாயகி இருவரும் அயர்ந்த நித்திரையின்றிப் பயங்கரமான சொப்பனம் கண்டு பதறினார்கள். பங்குவோவைக் கொல்வித்த இரத்தப்பழி தங்களைச் சூழ்வதை நினைந்தல்ல, கொலைஞர் கைக்குத் தப்பிப் பிழைத்திருக்கும் அவன் மைந்தன் ப்லீயான்ஸூம், அவன் சந்ததி யாரும் தங்கள் சந்ததியைத் தெருவீதியில் திக்கற்றுத் திரியத் துரத்திவிட்டு, கிலேசமற்று அரசுபுரிய வருவதை நினைந்தே கொடிய மரணவேதனைப்பட்டார்கள். அவர்கள் மனம் நிலையின்றித் தாமரை இலையில் தண்ணீர்த் துளிபோலத் தளம்பிற்று. அவ்வேளையில் மக்பெத் சலிக்கு மனதை ஒருவழிப்படுத்தி, மாயினிகளைத் தேடித் திரிந்து காணவும், கண்டு இன்னம் ஏதேது பழி வந்து சூழுமோவென்று கேட்டறியவும் நிர்ணயித்தான்.

மாயினிகளைத் தேடி, மக்பெத் இக்கதைமுகத்திற் சொல்லிய சம்பம்புல்வெளியில் ஓர் கல்வளைக்குப் போனான். அதற்குமுன் ஞானதிருஷ்டியால் அவன் வரவு அறிந்து, அம்மாயினிகள் பாதாள தேவதைகளை அழைத்துக் குறி கேட்கும்பொருட்டு, வசியம், மோகனம், தம்பனம், உச்சாடனம், ஆகருடணம், வித்துவேடணம், பேதனம், மாரணம் எனும் அஷ்ட கருமத்துள் ஒன்றாகிய ஆகருடணத்திற்குக் கருநூல் விதிப்படி மாயமருந்து செய்துகொண்டிருந்தன. அம்மருந்திற் சேரும் கோரமான கருவர்க்கத்தை நினைக்கவே

மனவிதிர்ப்பு உண்டாகின்றது. அவை இவை:—தேரை, துரிஞ்சில், சர்ப்பம், சுபசகுனம் அபசகுனம் உணர்த்தும் கெவுளிவிழி, குலேநாய் நாக்கு, பச்சோந்திக்கால், கூகைச் சிறகு, குக்குடசர்ப்பத் தோற்புறச்செதிள், கோனுய்ப்பல், பிராணிகளேக் கூற்றெனக் கொன்று பக்ஷிக்கும் கடற்சுறு இரைக்குடல், மருந்திட்டுப் பதங்காத்த மாயினி உடல், தப்பாமல் உயிர் வதைக்கும் படுவிஷகாரியாகிய ஹெம்லக் மூலிகை, (இம்மூலிகை இருளில் அகழ்ந்தெடுத்துப் பிரயோகித்தாலன்றிப் பலிக்காது) வெள்ளாட்டுப் பித்து, *யூதன் ஈரல், இடுகாட்டில் வேரூன்றிய யூ எனும் விருக்ஷத் துண்டு, இறந்த பசுங்குழந்தை கைவிரல்:—மாயினிகள் இத்தனை கருவகையும் இணக்கமாய்ச் சேர்த்து, பெருங் கொப்பரையில் இட்டு, அடுப்பேற்றித் தீ மூட்டி எரித்தன. தீ வளரவளர, கொப்பரையில் சூடு ஏறியதனுல் அதை ஆற்றும்படி வானரம் ஒன்றை வெட்டி வடிந்த உதிரத்தைக் கொப்பரை நனேய ஊற்றின. வெந்த கருவர்க்கம் சுண்டாவண்ணம் தன் குட்டி தின்ற பெண்பன்றி இரத்தம் வார்த்தன. கொலேஞரைத் தூக்கிட்ட மரத்தில் சுடுவெயிலுக்கு உருகி ஒழுகும் ஊன் கொழுப்பை வளர்ந்த தீச்சிகையில் இட்டன. இவ்வாறு நான்முறை பிறழாமற் செய்த வசிய பலத்தால் மாயினிகள் பாதாள தேவதைகளே வரவழைத்து, கட்டிக் குறிகேட்டன.

மக்பெத்தைத் திரும்பிப் பார்த்து, மாயினிகள் 'சந்தேகம் தெளிய உனக்கு வார்த்தை சொல்வோர் நாங்களா, எங்களே அடிமைகொள்ளும் தேவதைகளா? உன் இஷ்டம் என்ன? ஒளிக்காமல் உள்ளபடி சொல்லு' எனக் கேட்க, அவன் தன் கண் எதிரில் நடந்த கோரகிருத்தியங்களேக் கண்டு எத்துணேயும் ஏங்கித் திகைக்காமல், 'தேவதைகள் எங்கே? நான் அவைகளேக் கண்டுதான் உங்கள் கேள்விக்

* ஒரு ஜாதியான்.

குப் பொருந்தும் உத்தரம் சொல்வேன்' எனத் தாட்டிக மாய் மொழிந்தான். அது கேட்டு, மாயினிகள் ஒதுங்கி நின்ற தேவதைகள் மூன்றையும் உபசாரவார்த்தை சொல்லி அழைக்க, பிரதம தேவதை கீசகம் தரித்த சென்னி வடிவாகத் தோன்றி, மக்பெத்தைப் பெயர் சொல்லி அழைத்து, 'சொல்லக்கேள் அரசனே, பைப் பிரபுவை நால்வரையும் போல நம்பத்தக்க இஷ்டனென்று எண்ணி ஏமாறுதே. எச்சரிக்கையாயிரு' என்று அவனுக்கு மாதா பிதா அடைவாக மனதிரங்கி, நற்புத்தி புகட்டியது. அதன் வாய்மொழி அபத்தமல்ல, யதார்த்தமே. பைப் பிரபு எனும் பட்டப் பெயர் வழங்கியது மக்டப்பிற்கு. அந்த மக்டப்பின்மீது மக்பெத்திற்கு நாட்சென்ற வைரமும், இறப்பினலன்றி மறப்பரிய வெங்கண்ணும் உண்டு. தன்னைப் பொருள் செய்து, தன் உயிரைச் சத்துருவின் கைக்குத் தப்புவிக்கத் தயாசிந்தை கூர்ந்து, சாக்ஷாத் பரப்பிரமமே பிரசன்னமாகித் திருவாய் மலர்ந்தருளியதுபோல, சமயத்தில் உயிர்க்குறுதி மொழி உரைத்த தேவதைக்கு மக்பெத் மனம் குளிர வந்தனம் சொன்னன்.

அப்பால் மற்ருெரு தேவதை உடலெங்கும் உதிரமயமான குழந்தை வடிவாகத் தோன்றி, 'மக்பெத், ஒன்று கேள், பயப்படாதே. ஜயமுள்ளமட்டும் பயம் இல்லை. மனுஷர் பயம் உனக்குத் திரணப்பிராயமென்று தள்ளு. தாய் வயிற்றினின்று இம்மண்ணுலகில் உதித்த மானிடன் எவனும் உன்னை ஊறுசெய்ய வல்லவனல்ல. தறுகணனுகவும், சிங்கேற்றைப்போல் ஆக்கிரமமுடையவனுகவும், கருமத்தில் கடைப்பிடியுடையோனுகவும் நட' என்று அவனுக்கு அபயம் கொடுத்தது. அடுமனைக் கிணற்றிலே அமுதம் எழுந்தாற்போல, தெய்வம் அவனை இரக்ஷிப்பேனென்று கைகொடுத்து உரைத்த அபயவாக்குறுதி கேட்டு, மனம் தேறி, மக்பெத் 'அப்படியானுற் பிழைத்திரு மக்டப். இனி உனக்கு

அஞ்சி ஆத்திரப்படுவானேன்? அதற்கு நிமித்தம் இல்லை; ஆனாலும், உறுதிக்கு உறுதி செய்யும்பொருட்டு, உன்னை நான் பிழைத்திருக்க விடேன்; இது திண்ணமென்று அறி. உன்னைத்தொட்டு அஞ்சுவது வியர்த்தமென்று நான் உள்ளம் தேறி, அண்டகோளம் அதிர மேகம் முழங்கினும், அணுவும் கலக்கமற்று அயர்ந்து நித்திரை செய்வேனே' என்று கூறினான்.

அதன்மேல், அந்தத் தேவதை செலவுபெற்றுப் போக, மற்றொன்று சிரசிற் செம்பொன்முடி தரித்த சிங்காரக் குழந்தை வடிவெடுத்து, பெரு விருக்ஷம் ஒன்றைச் சிறு கரத்தாற் பற்றி வெளிப்பட்டு 'இங்கே வா மக்பெத், சர்ப்பனையால் உனக்கு வினை சூழுமென்று சங்கியாவேசங் கொண்டு வருந்தாதே; மயக்கமற்று மனம் தேறு. டன்ஸினேன் மலையடிவாரமட்டும் எட்டும் பிர்னம் ஆரணியம் நிலை பெயர்ந்து நடைகொண்டு உன்னோடு எதிர்த்துச் சமர்செய்ய வருமளவும், ஒருபொழுதும் உனக்கு அபஜயம் இல்லை' என்று அச்சம் தொலைக்கும் ஆசைவார்த்தை கூறிற்று. அவ்வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் மக்பெத் 'ஆஹா! இச்சகுனமே என் மனதிற்கு இதசகுனம்! என்போலும் சுகபோகம் இவ்வுலகில் யாவர் பெற்றார்! தரையில் மலையென உரத்தோங்கி நிற்கும் விருக்ஷவனத்தை வேரறப் பெயர்த்து, இங்கென்னிடத்திற்கு விரைவிற் கொண்டுவர வல்லவர் எவர்? எனக்கு இனி அவமிருத்து உண்டென்று எண்ணித் துன்புற நிமித்தம் இல்லை. மண்ணுலகில் மானிடர்க்கு மனதிரங்கி மகேச்சுரன் விதித்த வாழ்நாள் அறுதிவரையில் வாட்டமற்றிருப்பேன்; ஆனாலும், ஒன்று அறிய என் நெஞ்சு பதைக்கின்றது. பங்குவோவின் சந்ததி என் நிலத்தில் இராஜாதிகாரம் செய்ய எந்நாட்சென்றும் இடம்பெறுமா? இம்மாத்திரம் சொல்ல உனக்குச் சாமர்த்தியம் உண்டானால், ஏழையாம் என்மீது இதயம் இரங்கிச் சொல்லு' என்று இரந்து

கேட்டான். கேட்கவும், கொப்பரை தரைக்குள் அமுங்கி, குழலொலி, யாழொலியினும் செவிக்கு மிக இனிய கீதம் கேட்டது. மகுடவர்த்தனர் எட்டுப் பெயர் ஒரு நிரையாய் நிழலுருத் தாங்கி, மக்பெத்தின் பக்கத்தில் சென்றனர். அவர்களைத் தொடர்ந்து பங்குவோ நடந்தான். அவன் கைக் கொண்ட பளிங்கில் பின்னும் அநேக மன்னர் பிரதிவிம்பங் கள் தோன்றின. அங்கமெங்கும் செங்குருதி புரண்ட பங் குவோ மக்பெத்தைப் பார்த்து நகைத்து, பளிங்கில் விளங் கிய உருக்களைக் காட்டினன். கண்ட உருக்கள் அத்தனை யும் தனக்குப்பின் ஸ்கொத்லாந்தில் அரசாளும் பங்குவோ சந்ததியென்று மக்பெத் இந்தக் குறிப்பால் அறிந்தான். அம்மட்டில், மாயினிகள் ஆடிப் பாடி, மக்பெத்தை ஆசை யோடு உபசரித்து, வந்தனம் சொல்லி மறைந்தன. அந்த நிமிஷந்தொட்டு மக்பெத்தின் மனதில் குடிகொண்ட நினைவு கள் அனைத்தும் கனதிகில் வருவிக்கும் அறக்கொடிய நினை வுகள்.

மாயினிகளின் பாழியினின்று வெளிப்படவும், முதலில் அவன் செவிப்பட்ட செய்தி இறந்த அரசனுக்கு ஜேஷ்ட புத் திரனும், பட்டத்திற்கு முறைமையான உரிமையுடையோனு மாகிய மால்கம் தன் முடியை வாங்கி, தான் முடிதரிக்கச் சண் டைக்கு எத்தனமாக இங்கிலாந்தில் தண்டு சேர்ப்பதும், அத்தண்டிற் சேர்ந்து அவனுக்குத் துணை நிற்கப் பைப் பிரபு மக்டப் அங்கு விரைந்து சென்றதுமே. இச்செய்தி கேட்டு, மக்பெத் காலமும் பலமும் தெரியாமற் குதித்து, கோபம் கதித்துச் சீறி, மக்டப்பின் மாடகூடங்களைத் தாவி, அங்கி ருந்த அவன் மனைவி மக்களை வாளால் வீசி அறுத்து வதைத்தான். அவன் குடும்பத்தார்க்கன்றிக் குலத்தார்க் கும் இதே கதியாய் முடிந்தது.

செங்கோல் செவ்விதாகச் செலுத்தாத அரசர் தங்கோட் டை கொத்தளங்களைப் பிடிக்கத் தாவடிபோகும் சத்துருவை

அச்சுறுத்தி ஜயம் பெறுவது அசாத்தியம். பிரஜைகளால் அவர்களுக்கு வினை சூழ்வதொழிய, துணை இல்லை. இதற்கு மக்பேத்தைத் திருஷ்டாந்தமாய்க் கொள்ளலாம். அவன் கூசாமற்செய்த மட்டற்ற குரூரகர்மங்களைக் கண்டு, அவன் கொடுங்கோலால் வருந்தி, அத்தேசத்துப் பிரபுக்கள் அனைவரும் அவனைத் தம் உயிர்க்கு யமனெனப் பாவித்து, வெறுத்தார்கள். கட்டாண்மையும் திடகாத்திரமுமுள்ளோர் வெகுபெயர் அவனைப் பஞ்சாய்ப் பறக்கடித்துப் பார் ஆள இங்கிலாந்தினின்று படையெடுத்துச் செல்லும் மால்கம், மக்டப் இருவரோடும் இடைவழியில் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அவனுக்கு அஞ்சி, வெளிகொள்ளத் துணிவற்று, அவரவர் இருப்பிடத்தைவிட்டு நீங்காதிருந்த மற்றோர் அந்த வெட்டுணி விரைவில் சமர்க்களத்திற் பட்டானென்பது கேட்டுச் செவி குளிர மனம் களிகூர்வது எக்காலமென்று எண்ணிப் பதைத்தார்கள். பின்னும் பலர் 'கொடுங்கோன் மன்னர் வாழுநாட்டிற் கடும்புலி வாழும் காடு நன்றே' என வனம்போனார்கள். நூதனமாக அவன் சேர்க்கத் தலைப்பட்ட தளம் விரைவிற் சேரவில்லை. இராஜதர்மம் தவறிய அக்கொடியனை இதயம் வெந்து வெருதவர் எவரும் அங்கில்லை. அன்புகூர்ந்து அவனை அபிமானித்தோரைக் காண்பது அரிது. அவனைக் காணுந்தோறும் குடிகள் இனி இம்மாபாதகன் என்னவினை செய்வானோவென்று ஐயமுற்று ஏங்கினார்கள். இதெல்லாம் கண்டு, மக்பேத் மதி மயங்கி, மனம் கலங்கி, 'நித்திரையில் நான் டங்கன் மன்னனைக் கழுத்தறுத்துக் கொன்றதுபோல் எந்தப் புண்ணியவானாவது என்னுயிரை மடிவித்திருப்பானால், இப்பொழுது டங்கன் பெற்ற உயர்பதவி பெற்றிருப்பேனே. அவர் சமாதியில் அயர்ந்து துயின்று சுகித்திருக்கிறார்; இராஜதுரோகிகளால் நேரிடும் கெடுதி இனி அவர்க்கு இல்லை. அவர் பட்ட அவஸ்தையிற் கொடிது மற்றென்ன அவஸ்தை உண்டு?. சூரியவாள், கூற்றினும்

அதிவிரைவில் உயிர்க்கொலை புரியும் கொடுவிஷம், குடிப் பகை, குலப்பகை, அந்நியதேசத்து மன்னர் பகை இவை ஒன்றும் இனி அவரை வருத்தாதே' என்று எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணித் தியங்கினான்.

மக்பெத்தின் மனநிலைத் தடுமாற்றம் இவ்வாறிருக்கையில் அவன் பத்தினி தான் செய்த மாபாதகத்தை நினைத்தும், அதனிமித்தம் ஊர் உலகம் தன்னைத் தூற்றி இந்தச் சண்டாளிக்கு ஊழிவந்தடுத்ததென்று கோபித்து உள்ளூற வெறுத்ததை எண்ணியும், தணல் அடுத்த வெண்ணெய்போல் உருகி வாடி, புல்லும் பூமியும் உள்ளமட்டும் இந்தப் பொல்லாப்பழி சுமக்கவோ பாவி நான் உடம்பெடுத்தேனென்று புலம்பி, பிழைத்திருக்க ஆற்றாமல் தன்னுயிரைத் தானே மாய்த்தாள். மக்பெத் செய்த மாபாதகங்களில் அவனுடன் கைகலந்தவள் அவள் ஒருத்தியே. தத்தமக்குரிய தர்மங்களைத் தக்கபடி செய்து, பிறர் சுகதுக்கங்களைத் தம் சுகதுக்கம்போலப் பாவித்து நாள் கழிப்பவர்கள் அச்சமற்று, ஐயமற்று, ஆவி தடுமாறாமல் அயர்ந்து தூங்கும் அர்த்தராத்திரியில் மக்பெத், மனைவி இருவரும் கோரமான சொப்பனம் கண்டு, குலைகுலைந்து நலிவுறுவார்கள். தன் மனம் தீரா வெந்துயருக்கு ஆளாயிருக்கும் அவதியிலும் அந்தப் பெண்ணீலி தன் துன்பம் மறந்து, கணவன் மனப்புண்ணை ஒருவாறு ஆற்றக் கருதி, கலக்கமற்றுச் சவலையைத் தேற்றுகின்ற தாயைப்போல் அவனைத் தேற்றி, உரஞ்சொல்வாள். இவ்வாறு தாரத்திற்குத் தாரமும், தாய்க்குத் தாயும் யுத்திபுத்திசொல்ல மந்திரியுமாயிருந்த மனைவி மடியவும், மக்பெத் இனம்பிரிந்த மான்போலும், சிறகு பறிகொடுத்த பறவைபோலும் போக்குத்தாக்கற்று, தன்னந்தனியனாயிருந்து, தன் செயல் மறந்து தளர்ந்தான்.

பிராணபதமான பத்தினி பிரேதலோகத்திற்குச் சென்றதனால், தான் இனி இப்பொய்யுலகில் அவளைப் பிரிந்

திருந்து அவதிப்படுவதிலும் தன்னை வெறுத்திருப்பதே இனிதென்று எண்ணினன். அவன் இப்படி எண்ணமிட்டிருக்கையில் படைஜனத்துடன் மால்கம் முடுகிவருகிருனென்று அவன் செவியில் வெடியதிர்ச்சிபோலத் திடீரென செய்தி பிறந்தது. மலை சலிப்பினும் மனம் சற்றும் சலிக்காத மத்த வாரணத்தை ஒத்த மக்பெத் மனைவி மடிந்ததைப்பற்றி மாற்ருனுக்கு இடைந்து, வமிசத்திற்கு என்றும் வசை நாட்ட உடன்படுவாஞ? மாற்ருனும் படையும் கிட்டிய சத்தம் எட்டவும், அவனுக்கு முக்காலே மூன்று விசம் ஒழிந்துபோன தீரம் மீளவும் பிறந்தது. அவன் இறக்க வரினும், மெய்க்கவசம் அணிந்தபடி முனைமுகத்தில் நின்று இறக்கப் பிரதிக்கினை செய்தான். மேலும், மாயினிகள் மொழிந்த வெற்ருெலி வாக்குறுதி பொய்க்காதென்று அவன் மனம் தேறிற்று. 'மனுஷரென்று உடம்பெடுத்த எவரும் உன்னை வருத்துவதில்லை. பிர்னம் ஆரணியம் நிலைபெயர்ந்து, டன்ஸினேன்வரையில் வருமளவும் உனக்கு அபஜயம் இல்லை' என அம்மாயினிகள் வாக்கினின்று பிறந்தசொல்லை அவன் மறந்துவிடவில்லை. மேற்படி வனம் நிலைவிட்டுப் பெயர்ந்து வருவது அசாத்தியமென்று அவனுக்குக் கரதலாமலகம்போலக் காணப்பட்டது. ஆனதுகொண்டு, மக்பெத் மகிபன் அரண்வளைக்கும் பகைஞர் ஆற்றலால் அழியா மிக்க அரணிப்புள்ள தன் கோட்டைக்குள் அச்சமற்றிருந்தான். இருந்து மனக்கடுப்புற்று, மால்கம் வரவை எதிர்ப்பார்த்தான். அங்கவன் அவ்வாறிருக்கையில், ஒருநாள் உதிரம் வற்றி, முகம் கருகருகி, அடங்காத அச்சத்தால் அங்கம் நடுங்கி, காவற்படைஞர் தலையாரி ஒருவன் தலையிற் பேன் தெறிக்க விரைந்தோடிப்போய், அரசன் பாதத்தண்டை தீர்க்கதண்டமாய் விழுந்து எழுந்து இருகையும் கூப்பி, நாக்குளறி, 'வேந்தர் மணிமுடி உரைஞ்சும் வீரக்கழல் தரித்த விஜயர்க்கு விஜயனுகிய மக்பெத் அரசே! உன்

பொற்பாத கமலம்போற்றி; மலை ஏறி நின்று, மாற்றான் படையேறி வருவது காணப் பிர்னம் ஆரணியத்தைக் கண் ணெறிந்து பார்த்தேன். அதோ அவ்வாரணியம் தன் நிலை பெயர்ந்து அசைவுற்றதாக என் கண்ணிலும் கருத்திலும் பட்டது. இப்பூவுலகில் எந்நாளும் எவரும் காணாத இந்தப் புதுமையைச் சமுகத்தில் அறிக்கைசெய்யத் தாமதிக்காது ஓடிவந்தேன்' என்றான். அவன் சொற்கேட்டு மக்பெத், 'அடா! படாந்தரம் அடித்துப் பதைப்பு உண்டாக்கத் துணி வுற்று ஓடிவந்த துஷ்டப்பயலே! முழுமகனாகிய *முறியா! உன் சொல்லில் ஓரக்ஷரமாயினும் பொய்த்தால், உன்னைப் பிடித்து, அடுத்துநிற்கும் மரத்தில் கழுத்திறுகாமல் தூக்கிடு வித்து, பிராணன் போந்தனையும் பட்டினிபோட்டு வாட்டி வற்றடிப்பேன். இது நிசம். உன் சொற்படி நடந்தாலோ, நீ தப்பினாய்; அப்பால் நீ என்னைத் தூக்கிட்டு வதைப்பினும், ஏனென்று கேளேன்' என மொழிந்தான். அப்பொழுது மக்பெத்தின் சித்தம் சலிக்கத் தொடங்கிற்று. மாயினிகள் உபயார்த்தமாய் மொழிந்த வாக்கு வாஸ்தவமல்லவென்று அவனுக்குச் சந்தேகம் மேற்கொண்டது. பிர்னம் என்னும் வனம் டன்ஸினேன் மலையடிவாரமட்டும் பெயர்ந்துவரு மென்று ஐயமுற நிமித்தம் இல்லையென்று மாயினிகள் வாக் குறுதி சொல்லியிருக்க, அவ்வனம் நிலையிற் பிரிந்து அசை வுற்றதென்று செய்தி வரப்பெற்றதுபற்றி, அவனுக்கு இவ் வாறு சித்தசலனம் உண்டாயிற்று. உண்டாயும், அச்சம் பாராட்டாமல் அவன் 'தலையாரி சொல் மெய்யாமானால், இனி இங்கிருந்து தப்ப வகை இல்லை; நிலவிற்கு ஒளித்துப் பரதேசம் போவாரும் உண்டோ! எனக்குப் போக்கு எங்கும் இல்லை. யுத்தசன்னத்தனாக வெளிப்படுவதே கரு மம். பகலவன் ஒளியில் சஞ்சரித்து அலுப்புற்றேன்.

---

* அடிமைப்பட்டவனே.

எனக்கு இனி அந்தியகாலம் அடுத்துவருமானால், அதுவே முத்தி' என்று இவ்வுலகப்பற்று விட்ட துறவிபோல் மொழிந்து, ஆயுதபாணியாகக் கோட்டைவாசல் தாண்டிப் புறப்பட்டான். மாற்றானும் தளத்துடன் மலையரணுள்ள கோட்டை முற்றுகைக்கு எதிர்ப்பட்டான்.

ஆரணியம் நிலைபெயர்ந்து வருவதாகச் சேவகனுக்குத் தோன்றிய விபரீதத்திற்கு நிமித்தம் இது :—மக்பெத்தின் கோட்டை முற்றுகைக்குத் தண்டெடுத்துச் சென்ற மால்கம் தளகர்த்தன் பிர்னம் ஆரணியத்திற் சேர்ந்தபொழுது, படைத்திரட்பெருக்கைப் பகைஞன் காணாவண்ணம் அவ்வன விருக்ஷங்களில் தழை களையாமல் தலைக்கொரு கொம்பு தறித்து, அவரவர் தலை மறையக் கரத்தில் நிமிரப் பிடித்துச் செல்லும்படி சைநியங்களுக்குத் திட்டஞ்செய்தான். தளபதி சொற்படி, தண்டுகள் அனைத்தும் தழை செறி கிளை பிடித்து, அணிவகுத்துச் சென்ற தோற்றம் எட்ட நின்று பார்த்த தலையாரி கண்ணுக்கு வனமே நின்றநிலை பெயர்ந்து கிட்டுவதுபோல் இருந்து, கெடி வருத்தியது. இவ்வாறே உபயார்த்தமாய் மொழிந்த மாயினி வாய்மொழி மக்பெத் எண்ணியதற்கு மாறாக நடந்தேறிற்று. நடந்தேறவே, அவன் நெஞ்சிற் பிறந்த துணிவிற்கு உரமிக்க தாரகமாயிருந்த ஓரங்கம் அறுந்தது.

அப்பால் இருதிறமும் சேனைமுகயுத்தம் சண்டப்பிரசண்டமாய் நடந்தது. மக்பெத் பக்ஷத்தில் அவனுக்குக் கண்ணுக்குக் கண்ணான நண்பரென்று ரசவசனம் சொல்லி நடித்தவர்கள் நிஷ்டூர மன்னனாகிய அவனை நெஞ்சார வெறுத்து, மால்கம், மக்டப் என்னும் எதிரிகளுடன் கட்சிமாறிப்போக மனம் கவிந்திருந்தார்கள். ஆதலின், அவர்கள் கைத்துணை மக்பெத்திற்கு அனுகூலிக்கவில்லை. அவர்கள் மனம் இவ்வாறு பேதலித்ததனால், காவலர் இல்லாக் கோட்டையை

மக்பேத் ஒருவன் பகைஞர் *தளசதளத்தின் கைவசப்படா வண்ணம் காக்கும் வகை என்ன? அவன் காரியத்தளவில் கையறுந்தவன்போல் இருந்தான். இருந்தும், சமருக்கு இளைக்காத தளகர்த்தனுகிய மக்பேத் இருவிழியினின்று எதிரிடுவோரைப் படுசூரணமாய் எரிக்கத்தக்க கடுஞ்சினத் தீப்பொறி பறக்க, மிக்க வீராவேசத்துடன் பாய்ந்து விழுந்து பகைஞன் தளத்தைப் பரிதபிக்காமல் கத்தி வீசி, கண்டதுண்டஞ் செய்தான். ஆங்காலம் இருந்து அவன் கைக்கு அரிதில் தப்பிப் பிழைத்த சைந்யங்கள் சிறிது வழி விலக மக்பேத் மாருதவேகத்துடன் உட்சென்று, மக்டப் மனவலி குன்ருது அடுபோர் செய்யும் இடத்திற் சேர்ந் தான். சேர்ந்து, மக்டப்பைக் கண்ணுக்கு எதிரே கண்ட வுடன், படைமுகத்தஞ்சா வீரநெஞ்சுள்ள மக்பேத் எவரு டன் எதிர்ப்பினும், எவர் பகைக்கு ஆளாகினும், மக்டப் பிற்கு ஒருபொழுதும் எதிர்ப்படவொண்ணுதென்று குருமந் திரம்போல மாயினி ஓதிய வாக்கை நினைந்து, பின்னிடப் பார்த்தான். எள்ளிட இடையின்றித் தளம் அடர்ந்த இரண களத்தில் ஆரம்பந்தொட்டு விழித்த கண் இமைக்காமல், மனப்பதைப்புத் தீராமல் மக்பேத்தைத் தேடிய மக்டப் கையிழந்த பழம்பொருள் கையகப்பட்டதுபோல் எதிரில் கண்டு, அங்கிங்குத் திரும்பவிடாது தடுத்துப் போர்செய்யப் பொருத்தினன். இருவீரருக்கும் பிரசண்டயுத்தம் நடந்தது. தன் மனைவி மக்களை மனதிரங்காமல் மறலிபோல் மாய்த் ததுபற்றி மக்டப் மக்பேத்தை வாய்மதம் பேசி, வடுச் சொல்லி, அங்கபங்கமழித்தான். அவன் குடும்பத்தார் அத் தனை பெயரையும் துடிக்கப் பதைக்க அடித்துக் கொன்று, விலாப்புடைக்க இரத்தம் குடித்து, நாட்சென்ற வைரம் எல் லாம் தீர்த்துக்கொண்டதனல், நேர்ந்த போர் முகத்திலும்

---

* இராணுவக்கூட்டத்தின்.

பெயர்ந்து விலக எத்தனித்தான். அதற்கு அவனை மக்டப் விடவில்லை. படுகொடியா, யமகாதகா, எரிநரகிற் கடிநாயே, அடசண்டாளா என வாய்க்கு வந்தபடி வைது, ரோஸம் பிறக்க வசைபேசி, சமர்செய்யத் தூண்டினான்.

தூண்டவே, மாதா வயிற்றிற் பிறந்தோர் எவரும் உன்னை வருந்துவதில்லையென்று மாயினி மொழிந்த அபயவாக்கு மக்பெத்திற்கு அப்பொழுது ஞாபகத்தில் வந்தது. அவன் அதை அஞ்சாப்பட்டயமென நினைத்து, அகம் களிக்க முகம் மலர்ந்து முறுவலித்து, கவிழ்ந்த தலை நிமிர மக்டப்பை ஏற இறங்கப் பார்த்து, 'ஏன் பதறிப் பதைத்து வளர்த்திய வார்த்தைகள் படிக்கிறாய் மக்டப்?. நீ இளக்காரமாய்க்கிட்டி என்னைச் சண்டைசெய்து வெல்ல நினைப்பது வியர்த்தம். அந்தரத்தில் கத்தி வீசி ஆகாயத்தை வெட்டி விழுத்த லாகுமா? உன் கத்தி என் காயத்தில் ஒருபொழுதும் ஏறாது. மாந்திரிக பலத்தால் அமைந்த இந்தக் காயம் மானிடர் கையால் மாளா வரம்பெற்று வந்ததென்று அறி' என்று இடித்துரைத்தான்.

அது கேட்டு, மக்டப் 'மந்திரத்தில் மாங்காய் விழு மென்று மதிகெட்ட உனக்கு மாயினி ஓதிய சித்திரப் பேச்சைத் திண்ணமென்று எண்ணிச் சீரழியத் துடிக்கும் பேதாய்! அந்த மாயினியைக் கண்டு கேட்பாயானால், பத்து மாசம் சுமந்து பெற்றெடுக்குமுன், மக்டப் தாய்வயிற்றி னின்று பருவமுந்திக் கீறியெடுக்கப்பட்டவனென்று அது உன் மயக்கம் தெளியச் சொல்லும்' என்று அந்தரங்கத்தை அவன் செவியிற் புகட்டினான்.

இச்சொற் கேட்கவும், மக்பெத் கடைப்பிடிபற்று, மனம் சலித்து, 'எனக்கு இவ்வாறு சொல்லும் நா நாசமுறக்கட வது. சித்திரம்பேசும் மாயினிகளும், இந்திரஜாலம் கற்ற அசரீரிகளும் மனதினால் ஒன்றை எண்ணி, வாக்கினால் ஒன்

றைப் பேசி விரகறியா மாந்தர்க்கு ஆசைகொளுத்தி நாசம் வருத்தும் இயற்கையுள்ளன. மாயினி வாக்கை வாஸ்தவமென்று எண்ணி, உய்ய வகையற்று, உலகம் பழிக்க, எதிர்ந்தோர் மகிழ, திக்கற்றவனானேன். அபத்தம் சொல்லும் அவைகள் உபயார்த்த வாக்கை இனி ஒருகாலும் எவரும் நம்பி ஏமாறாதிருக்கக்கடவர். உன்னோடு எதிர்நின்று யுத்தம் செய்ய இனி என்னால் ஆகாதப்பா' என்றான்.

அப்பால் மக்டப் 'அப்படி ஆனால், பிழைத்திரு! நாம், உன்னை நடுத்தெருவில் நிறுத்தி, 'வர்ணப்பலகையில் நிஷ்டூர மன்னனை நீணிலத்து மாந்தர் காண்க' என விளங்கத் தீட்டி, வழிச்செல்வோர்க்கு அதிசயம் காட்டுவோம்' என்று நிந்தாபூர்வமாய்ச் சொன்னான்.

துயரக்கடலில் அறநனைந்து, ஆசையும் அச்சமும் அற்றிருந்த மக்பெத்திற்கு நாசகாலம் கிட்டியபொழுது, மிக்க துணிவு பிறந்தது. அவன் 'இனி நான் இப்பாழுடலை ஓம்பி உயிர்பிழைத்து ஆம் பயன் என்ன! தரைமுகத்தில் தண்டாகாரமாய் விழுந்து, மால்கமின் பாதம் பணிந்து, மானம் அழியவோ! கீழ்மக்கள் திட்டுக் கேட்டு, நாளொருவண்ணம் நையவோ! எதுக்கு இனி இங்கிருப்பது! பிர்னம் ஆரணியம் தன் நிலை பெயர்ந்து டன்ஸினேனுக்கு அடுத்துவரினும், மானிட இயற்கைப்படி மாதர் வயிற்றில் பிறவாத நீ என்னோடு எதிர்ப்பினும், எனது ஆண்மை உள்ளளவும் மானம் காக்க உன்னுடன் மலைந்து ஒரு கை பார்ப்பேன்' என்று பித்தம் தலைக்கு ஏறியவன் பேசும்வண்ணம் சீறிச் சினந்து, மக்டப்பின்மீது பாய்ந்து விழுந்து பொருதான். இருவரும் மலையோடு மலை தாக்கும்வண்ணம் கடுஞ்சமர் செய்து, அறுதியில் மக்டப் கெலித்து, மக்பெத்தின் தலையைக் கொய்து, பாராளும் உரிமையுள்ள இளவரசனாகிய மால்கமிற்குப் பக்திவிநயத்துடன் காணிக்கையாகச் சமர்ப்பித்தான். அவன் மக்பெத் என்னும் இராஜதுரோகிசெய்த புனை

சுருட்டால் நாட்படப் போக்கடித்த இராஜாதிகாரம் கைக்கொண்டு, பிரபுக்களும் பிரஜைகளும் மனமகிழ்ந்தினிது வாழ்த்த, சாத்மீகன் என்னும் தன் தந்தை டங்கன் மன்னன் விற்றிருந்த சிங்காசனம் ஏறி, உண்மைக்கிவனே, நெறிக்கிவனேயென்று உலகம் புகழ அரசாண்டான்.

முற்றிற்று.

PRINTED AT THE C. L. S. PRESS, MADRAS